Ч. 45 Пятниця 26 лютого (10 марта) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Холмскû священики въ Галичинѣ.

Пôдъ повысшимъ заголовкомъ появила ся передъ кôлькома днями въ „Дѣлѣ“ допись зъ Самбора, на котру годѣ не вôдповѣсти хочь кôлькома словами. Дивна рѣчь, що ще до нинѣ знаходять ся помѣжь нами люде, котрû нѣякъ не хотять въ холмскихъ священикахъ видѣти своихъ братôвъ, протерпѣвшихъ за вѣру Христову, не хотять признати ихъ на рôвни зъ собою, але уважають ихъ за якихсь нѣбы интрузôвъ, за якихсь зайдôвъ. До такихъ то людей належить очевидно и той дописуватель „Дѣла“ зъ Самбора, котрый такъ пише въ своѣй дописи:

„Деякû священики-уніяты въ Холмщинѣ, не хотячи приняти православія, до котрого ихъ правительство россійске змушувало, покинули свои посады и переселили ся въ Галичину. Сей фактъ, яко такій, заслугуе на признане, бо чоловѣкови, котрый задля переконань своихъ для якоись идеѣ помѣтуе користями матеріяльными, а навѣть наражуесь на переслѣдуваня, належить ся честь. Однакъ ознаки тои чести, можуть бути тôлько тогдѣ тревалû, сли той чоловѣкъ, терпѣвшій переслѣдуване а знайшовшій ся середъ другихъ обставинъ, дае дѣлами доказы незломного характеру и идеального способу думаня.

„Галичина приняла тыхъ людей гостинно а нашû епіскопы надали имъ парохіи. Тымчасомъ люде тû — зъ вымками одиниць — дали доказы, що нашь народный розвôй не тôлько есть имъ байдужный, але що бôльше, — дуже часто заняли они противъ народу руского просто вороже становище. Въ душпастирствѣ не вôдзначили ся они у насъ нѣякими надзвычайными дѣлами, якихъ вôдъ такихъ людей вымагати ся повинно. Они дали доказы, що суть людьми що найбôльше пересѣчнои мѣрности, длятого претенсіи ихъ уроенû. А що они нашому народному розвоеви не спріяють, то можуть вôдъ насъ вымагати лишь о стôлько чести, о скôлько на неи своимъ поведенемъ и своими дѣлами заслугують.“

Авторъ дописи хотѣвъ очевидно удати безсторонного, бо зъ початку нѣбы то признае заслуги и честь тымъ священикамъ зъ Холмщины, що волѣли зречи ся матеріяльныхъ користей и наразити ся навѣть на переслѣдуваня, якъ дати ся змусити покинути вѣру католицку и приняти православіе, але й заразъ накидуе ся на нихъ голословными закидами, вôдмавляе имъ заслугъ и характеру та вôдсуджуе вôдъ всякои чести.

Отъ и вертае давный спосôбъ поступованя супротивъ певныхъ душпастирѣвъ, що неустрашимо бороли ся за святу вѣру и волѣли притерпѣти за ню, якъ вôдъ неи вôдступити; легенько хиба сказавши, есть то ще вôдгомôнъ давного поступованя супротивъ священикôвъ Холмчакôвъ. Авторъ каже, що „Галичина приняла тыхъ людей гостинно“... Якъ то все легко забувае ся и якъ то легко все загальниками збути! Когожь то мае означати слово Галичина? Мы пригадуемо собѣ ще добре тû часы, коли першû холмскû священики, переслѣдуванû въ роднôмъ краю, утѣкали до насъ и шукали захисту у своихъ братôвъ по вѣрѣ и народности въ Галичинѣ. А якъ тû ихъ приняли? Певно, що зовсѣмъ чужû були бы ихъ приняли лѣпше. Чи принято ихъ хочьбы щирымъ словомъ, чи дано имъ притулокъ, чи постарано ся хочь бы о то, щобы они и ихъ родины зъ голоду не гинули? Дежь тамъ! Всѣ дивили ся на нихъ косымъ окомъ; сказано имъ, що нема мѣсця для нихъ, а за ихъ ревнôсть до вѣры католицкои стрѣчала ихъ мало що не погорда и насмѣхъ, бо то були часы, коли многû зъ ихъ братôвъ по званю въ Галичинѣ звертали свои очи за кордонъ и лишь тамъ видѣли дожизненне а навѣть и посмертне щасте, котре всѣма силами радû були перенести й до Галичины та вже зъ цѣлою силою пôдготовляли ґрунтъ до него. Отъ такъ то гостинно приняла Галичина тыхъ людей! Лѣпше хиба й не згадуймо дальше проте. То принятє колись історія лѣпше осудить. Правда, знайшли ся въ Галичинѣ и такû, що зъ отвертыми руками приняли тыхъ борцѣвъ за вѣру, котрû лишь передъ силою уступили, але якъ разъ то выкликало ще бôльше негодоване у ихъ противникôвъ, котре ще до нинѣ не затерло ся.

Авторъ дописи каже, що „ознаки тои чести можуть бути тôлько тогдѣ тревалû, сли той чоловѣкъ, терпѣвшій переслѣдуване, а знайшовшій ся середъ другихъ обставинъ, дае дѣлами доказы незломного характеру и идеального способу мысленя“. Хибажь пôсля погляду автора, треба вôдъ холмскихъ священикôвъ, що перебувають мѣжь нами, жадати, щобы они и тутъ такъ терпѣли, якъ тамъ, зъ вôдки втѣкали, щобы й тутъ не упоминали ся о то, чого житє людске вымагае? Хибажь

6)

КУМА ЖУРБА.

ПОВѢСТЬ

Г. СУДЕРМАНА.

Перекладъ зъ нѣмецкого.

(Дальше).

Зъ альтаны вийшла высока, струнка панѣ зъ блѣдымъ, схорованымъ лицемъ, котре оживлявъ несказано лагôдный усмѣхъ.

Мати крикнула зъ радости и голосно заплакавши кинулась ѣй на шию.

— Богу дякувати, що знову разъ маю васъ у себе — сказала незнана панѣ и поцѣлувала матѣрь въ чоло и въ лице. — Вѣрте менѣ, все вже буде теперь добре. Скажете менѣ, чого вамъ потреба и хиба бы щось дивне стало ся, коли-бъ я на те не найшла рады.

Мати обтерла очи и усмѣхнула ся.

— То зъ радости тôлько, — говорила она — теперь уже такъ менѣ легко, я така свобôдна, коли вже я при васъ, панѣ, — такъ менѣ було дуже тужно за вами!

— И справдѣ не могли вы прийти до мене?

Мати махнула сумно головою.

— Бѣдна, бѣдна жѣнка! — сказала панѣ и обѣ довгимъ, протяжнымъ поглядомъ глянули собѣ въ очи.

— А то певно мôй похрестникъ? — спытала панѣ, вказуючи на Павлуся, котрый учепивъ ся сукнѣ материнои и зъ великого клопоту вложивъ палець въ ротъ.

— А фе, выйми палець зъ устъ — сказала мати, а гарна привѣтна панѣ взяла его на колѣна и подала ему на тарѣльчику меду. Потôмъ пытала ся про братôвъ и сестры, про школу и рôжнû рѣчи, на котрû ему нетяжко було вôдповѣсти, такъ що вкôнци на еѣ колѣнахъ чувъ ся майже зовсѣмъ свобôднымъ.

— А що ты вже вмѣешь, хлопче? — спытала наконець его.

— Вмѣю свистати! — вôдповѣвъ гордо.

— Ну, то засвищи намъ що!

— Вôнъ выдувъ губы и пробувавъ свистати, але нѣякъ не мôгъ потрафити — забувъ знову все до крихты.

Тодѣ всѣ почали смѣяти ся: и гарна панѣ и мала дѣвчинка и навѣть мати; а ему зъ сорома станули сльозы въ очахъ, почавъ копати ногами, махати руками, такъ що панѣ мусѣла зсунути его зъ колѣнъ, а мати насварила на него:

— Фе, Павлусю, якій ты нечемный!

Вôнъ пôшовъ за пень и плакавъ ревно, ажь вкôнци мала дѣвчинка приступила до него и сказала ему:

— Ай, вѣ, того не роби! Нечемныхъ людей Богъ не любить.

Тодѣ вôнъ засоромивъ ся дуже и обтеръ очи кулакомъ.

— А теперь покажу тобѣ компасъ — говорила дальше дитина.

— Добре, але й склянû кулѣ покажи — вôдповѣвъ уже утихомиреный.

— О, тû вже давно потовкли ся, — вôдповѣла ему — въ одну зъ нихъ минувшого року впавъ менѣ камѣнь, а другу перевернувъ вѣтеръ и розбивъ пôдчасъ бурѣ.

А потôмъ показала ему мѣсця, де перше стояли.

— А то есть компасъ — сказала дальше.

— Де? — спытавъ здивованый, озыраючись довкола. Стояли передъ нѣчимъ не замѣтнымъ стопомъ, на котрôмъ була прибита щось немовь деревляна таблиця. Дитина розсмѣяла ся и сказала ему, що то компасъ.

— Ай, фе! — вôдповѣвъ зъ гнѣвомъ — ты хочешь мене здурити?

— По щожь я маю тебе дурити? — спытала. — Таже ты менѣ не зробивъ нѣякои прикрости.

А потôмъ потвердила ще разъ, що то якъ разъ той самъ компасъ, про котрый вôнъ такъ цѣкаво допытувавъ ся. И показала ему указку, якійсь заржавѣлый кусень бляхи, выстаючій зъ середины таблицѣ, котрый кидавъ свою

замало ще дали они доказôвъ свого незломного характеру и идеального способу мысленя?

Дальше робить авторъ закиды холмскимъ священикамъ, що дали доказъ, що нашъ народный розвôй есть имъ байдужный и що они часто заняли навѣть вороже становище противъ руского народу. Ну, се знову оденъ изъ тыхъ голословныхъ закидôвъ, якî стрѣчаемо въ згаданôй дописи. Факты нехай говорять, а тогды буде лѣпше. Якî то мы скорî видѣти скалку въ чужôмъ оцѣ, а трама въ своѣмъ не видимо! Робимо холмскимъ священикамъ закиды байдужности ба й ворожости для народного розвою, а хибажь у насъ, питомыхъ Галичанъ, мало байдужныхъ ба й ворожихъ? Чи то може характеры, люде идей, що покидали рôдный край, бо працѣ не боронивъ имъ нѣхто дѣлати, и переносили ся туды, де гнетуть нашу вѣру и народнôсть? А въ чôмъ же та ворожôсть холмскихъ священикôвъ супротивъ народу руского? Догадуемо ся, що авторъ видить еѣ хиба въ тôмъ, що оденъ або другій зъ нихъ не годить ся зъ симъ або тымъ напрямомъ той безхосенной политики, яку у насъ любить кождый вести на свою руку. То безконечне политикованє розъєдинює насъ и каже намъ, видко, добачувати ворогôвъ навѣть въ тыхъ, що не можуть бути ними вже изъ самыхъ своихъ засадъ, на котрî дали недвозначнî доказы.

А ще одно мусимо тутъ нагадати. Львôвскî Русины знають дуже добре, въ якôмъ станѣ була парохія св. Параскевы, за давныхъ попередныхъ еѣ парохôвъ Галичанъ и знають, якою есть она теперь, вôдъ коли тамъ парохомъ священикъ-Холмчакъ. Треба було, щобы ажь сей чоловѣкъ обнявъ парохію и згорнувъ около своеѣ церкви всѣхъ вѣрныхъ и завѣвъ въ парохіи якійсь ладъ. Изъ устъ не одного Русина чули мы слова признаня для сего пароха-Холмчака. А то лишь оденъ примѣръ. Чи можна отже такъ загально говорити, що тî священики не вôдзначили ся у насъ нѣякими надзвычайными дѣлами? Ба, чогожь хочемо вôдъ нихъ? Що они не якійсь ґеніи, не пророки, то чей не ихъ вина — працюють зъ тымъ талантомъ, якимъ ихъ Господь Богъ надѣливъ. А припустѣмъ, що оденъ або другій въ чôмъ можь и провинить ся — всѣ мы грѣшнî и вдармо ся въ груди. Вôдъ людей, котрыхъ судьба кинула середъ зовсѣмъ иншî обставины, котрî мусять поборювати всѣлякî трудности, слухати таки вôдъ своихъ всѣлякî докоры, а неразъ и почути незаслужено слова погорды, трудно вымагати, щобы деколи не стратили рôвноваги. На слабшî ихъ стороны треба бути вырозумѣлыми и не кидати заразъ на всѣхъ каменемъ. Не судѣмъ, а не будуть насъ судити, а коли вже судимо, будьмо справедливî.

Переглядъ политичный.

Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ ѣздивъ до Праги въ справѣ проєктôвъ розмеженя повѣтôвъ судовыхъ въ Чехахъ, котрî то проєкты мають бути предложенî на найблизшôй сесіи ческого сойму. Справа розмеженя повѣтôвъ мала войти также въ проґраму бôльшости парляментарнои, але ческî властителѣ бôльшои посѣлости спротивили ся тому. Позаякъ партія и доси стоить на тôмъ становищи, то намѣстникъ ґ. Тунъ одержавъ припорученє розпочати ще разъ переговоры.

Великій комітетъ австрійского епіскопату зôбравъ ся оногды на перше засѣданє пôдъ проводомъ кард. Шенборна.

Въ Палатѣ послôвъ вела ся вчера дальша дебата надъ буджетомъ Міністерства торговлѣ, а именно надъ позиціею „будова зелѣзниць державныхъ“. Мѣжъ иншими промавлявъ президентъ Билиньскій.

До Köln. Ztg. доносять зъ Петербурга, що синодъ постановивъ на выпадокъ, наколибъ собранє болгарске ухвалило змѣну конституцiѣ, завзвати єкзарха, щобы кинувъ клятву на церковь болгарску и подавъ назвиска міністрôвъ и послôвъ, голосуючихъ за змѣною.

Рухъ выборчій въ Сербіи стає чимъ разъ бôльшій, а мѣсцями приходить вже до небезпечныхъ розрухôвъ. Такъ було н. пр. въ Чачаку, де проводиръ радикалôвъ, Ранко Таисичь, пôдбуривъ людей до чинного опору противъ властей. Бурмістръ зареквірувавъ войско, а то застрѣлило 18 селянъ а 66 арештувало. Въ Ґрабовацу убили радикалы лібералього судью Аксентіевича.

Новинки.

Львôвъ дня 9 марта.

— **Конкурсы.** Окружна рада шкôльна въ Бережанахъ оголошуе конкурсъ на посады учительскі: въ Августôвцѣ, Барановцѣ, Бущи, Бышкахъ, Дмухавци, Дубщи, Дрищевѣ, Глиннôй, Геленовѣ, Гнѣдовцяхъ, Гутиску, Калнôмъ, Каплинцяхъ, Комарôвцѣ, Конюхахъ кат., Котовѣ, Козôвцѣ, Краснôй, Кривôмъ, Вôльховци, Плиховѣ, Плавчи малôй, Поручинѣ, Посуховѣ, Раю, Рекшинѣ, Рогачинѣ мѣстѣ, Рогачинѣ селѣ, Рыбникахъ, Слободѣ, Слобôдцѣ, Шумлянахъ, Теофіпôлцѣ, Тростянци, Урмани, Вôльцѣ, Выпендовѣ, Вымыслôвцѣ, Золочѣвцѣ, Жуковѣ; дальше 2) на посады молодшихъ учителѣвъ: въ Нараевѣ мѣстѣ, Козовôй и Козловѣ та молодшои учительки при 6 клясовôй школѣ женьскôй въ Бережанахъ, вкôнци на посаду управителя 2-клясовои школы въ Нараевѣ. Поданя треба вносити до 31 марта. — Окружна рада шкôльна въ Турцѣ розписує конкурсъ на посады учителѣвъ: въ Боберцѣ, Борини, Бôтли, Хащовѣ, Яблôнцѣ выжнôй, Ясеници замковôй, Краснôмъ, Лосинци, Матковѣ, Михнôвци, Мохнатôмъ, Розлучи, Высоцку нижнôмъ и Жукотинѣ. Поданя треба вносити до 6 тыжднѣвъ вôдъ дня оголошеня конкурсу.

— **Именованя.** П. Міністеръ рôльництва именувавъ Едварда Макана практикантомъ рахунковымъ въ ц. к Дирекціи лѣсôвъ и дôбръ скарбовыхъ у Львовѣ.

— **Конкурсъ на стипендію им. Панковича,** въ рôчнôй сумѣ 60 зр. розписала рада „Народного Дому“ зъ речинцемъ до 30 цвѣтня с. р. Стіпендія ся мае надатись ученикови IV клясы шкôлъ народныхъ або ученикови шкôлъ ґімназіяльныхъ або реальныхъ, почавши вôдъ II шкôльного пôвроку 1892/3. Въ першôмъ рядѣ можуть убѣгати ся о згадану стіпендію свояки фундатора, вôдтакъ ученики родомъ зъ Милошовичь, а если бы такихъ не було, ученики рускои народности и греко-кат. обряду взагалѣ.

— **Въ память XXXII-ихъ роковинъ смерти Тараса Шевченка** устрою̂е въ Коломыи товариство ремѣсниковъ „Звѣзда“ при участи товариства музичного им. Монюшка дня 12 марта въ сали ратушевôй вечерокъ декламаційно-музичный въ такою проґрамою: 1) Вступне слово. 2) Шевченка-Топольницкого „Три шляхи“ хоръ мужескій 3) Декламація „Думы мои“. 4) Сольовый спѣвъ пьснѣ Вахнянина „Помарнѣла наша доля“. 5) Гра на фортепянѣ. 6) Шевченка Вахнянина „Ой по горѣ“ хоръ мужескій. 7) Декламація: „Бють пороги“. 8) Дуеть жѣночій. 9) Скрипка (сольо). 10 Шевченка Вербицкого „Завѣщанє“ хоръ мужескій. 11) Кобзарь“ образъ зъ живыхъ осôбъ. Початокъ вечера о год. 8-мôй.

— **Громада мѣста Львова** дôстала концесію на вытворюванє електричнои силы потрѣбнои чи то до освѣтлюваня, чи до порушуваня машинъ.

— **Розвязанє рады громадскои.** Въ Краковци розвязано раду громадску а причиною того було, що въ

тѣнь якъ разъ на число шѣсть, выписане на таблици побôчь циферокъ.

— Ай, алежь то дурне, справдѣ! — крикнувъ вôнъ и вôдвернувъ ся зъ погордою.

Компасъ въ городѣ бѣлого дому бувъ першимъ великимъ розчарованємъ его житя...

Коли зъ новою своею приятелькою вертавъ до альтаны, заставъ тамъ высокого плечистого пана зъ густою, довгою бородою, розчесаною на двѣ половины, въ стрѣлецкôй полотнянôй одежи зъ зелеными вылогами. Зъ его очей немовъ искры сыпались.

— Хто се? — спытавъ Павлусь, тревожно ховаючись поза свою товаришку.

Она засмѣяла ся и сказала:

— То мôй батько; его зовсѣмъ не потребуешь лякати ся.

И зъ голоснымъ выбухомъ радости скочила на колѣна батька.

Тодѣ подумавъ вôнъ собѣ, чи то й вôнъ вôдваживъ бы ся коли скочити такъ свому батькови на колѣна, и высновавъ зъ того, що не всѣ батьки собѣ рôвнî. А той панъ въ ловецкôй куртцѣ пестивъ дитину, гласкавъ еѣ по личку, цѣлувавъ, посадивъ на колѣнѣ, якъ на кони, и почавъ гойдати.

— Диви ся, Гальшка мае нового товариша до забавы — промовила гарна панѣ и показала Павлуся, котрый сховавъ ся середъ листя, обростаючого альтану и несмѣло приглядавъ ся сидячимъ въ серединѣ.

— Ану, хлопче, смѣло все напередъ! — кликнувъ мужчина весело.

— Ходи тутъ; на другôмъ колѣнѣ досить ще мѣсця для тебе — кликала дѣвчинка, а коли вôнъ пытаючимъ окомъ глянувъ на матѣръ и несмѣло подôйшовъ трохи близше, схопивъ его незнакомый, посадивъ на друге колѣно и теперь ѣхали обое въ перегоны.

И покинула его вже зовсѣмъ обава, а коли на столъ поставили свѣжо упеченî тѣсточка, забравъ ся до нихъ не на шутку.

Мати погласкала его по головцѣ и упомнула, щобы не попсувавъ собѣ жолудка. Говорила щось тихо и все дивила ся передъ себе въ землю. А потôмъ выслали дѣтей на аґрестъ въ городъ.

— Чи тобѣ справдѣ на имя Гальшка? — спытавъ свою нову приятельку, а коли она потвердила, то вôнъ здивувавъ ся, що зве ся такъ само якъ его мати.*)

— Бо я на еѣ памятку дôстала на хрестѣ то имя — вôдповѣла дитина — тажь она мене тримала до хресту.

— Длячогожь она тебе не поцѣлувала, коли мы ту прийшли?

— Не знаю — вымовила Гальшка сумно — може мене не любить.

Але що *она* не смѣла, о тôмъ нѣ одно зъ нихъ не подумало...

Почало вже смеркати, колиприкликали дѣтей.

— Треба намъ ити до дому — сказала мати.

Вôнъ посумнѣвъ дуже, бо саме теперь почало ему тутъ подобати ся.

Мати поправила ему ковнѣрикъ и сказала:

— Ну, теперь поцѣлуй паньство въ руки, попращай ся и подякуй.

Вôнъ зробивъ, що ему казали; привѣтна панѣ поцѣлувала его въ чоло, а панъ въ ловецкôй куртцѣ пôднѣсъ его такъ высоко у воздухъ, що ему здавало ся, що вмѣвъ бы лѣтати якъ птицѣ.

Потôмъ взяла мати Гальшку на руки, поцѣлувала еѣ кôлька разôвъ и сказала:

— Нехай Богъ нагородить тебе за те, що твои родичѣ зробили колись для твоеи хрестнои матери.

Очевидно, якійсь тягаръ упавъ ѣй зъ грудей; лекше вôддыхала, а еѣ око блестѣло.

Гальшка и еѣ родичѣ вôдпровадили ихъ обое ажь до брамы подвôря, а коли тамъ ще разъ прощала ся мати и притôмъ шептала тысячѣ благословеньствъ, перебивъ ѣй зô смѣхомъ господарь дому и сказавъ, що цѣла та справа не гôдна подяки.

А гарна панѣ поцѣлувала еѣ сердечно и просила, щобы еѣ небавомъ вôдвидѣла, або бодай прислала дѣтей до двора.

Мати усмѣхнула ся сумно и мовчала.

---

*) Гальшка то здрôбнѣле имя Елисаветы.

заряд громадскômъ були вôдъ многихъ лѣтъ великй непорядки. Передъ двома роками усунено тамъ въ уряду начальника громады, а теперь прийшла черга на цѣлу раду громадску. Управителемъ заряду громадского именованый офіціялъ ц. к. Намѣстництва п. Евгеній Яль.

— **Ґімназія въ Хировѣ.** Міністеръ просвѣты и вѣроисповѣдань признавъ шестôй и семôй клясѣ закладу оо. Єзуитôвъ въ Бонковицяхъ пôдъ Хировомъ право до назвы клясъ ґімназіяльныхъ и до выдаваня свѣдоцтвъ, важныхъ такъ, якъ и тй въ державныхъ ґімназіи.

— **Опѣкунъ школьнои молодежи.** Недавно вôдбуло ся въ Пустомытахъ при нагодѣ закôнченя зимового школьного курсу веселе торжество для школьнои дѣтворы. На нѣмъ явились мѣсцевый дѣдичъ ґр. Грохольскій зъ дочкою, мѣсцевый сотрудникъ о. Кокорудза, учителѣ та запрошенй зô Львова гостѣ о. Ив. Редкевичъ та п. Гр. Врецьона. Саля школьна наповнилась биткомъ дѣтьми и ихъ родичами. По промовѣ о. Редкевича, п. Григ Врецьоны и другихъ роздано дѣтямъ чобôтки, гуньки, хустки шапки, бѣлє, книжки та молитвословы, на котрй ґр. Грохольскій жертвувавъ 120 зр. Радôсть дѣтей годѣ описати; неодна убога дитина благословила жертволюбного дѣдича за дарунокъ въ одержи. По сѣмъ торжествѣ вôдбули ся у мѣсцевого учителя хрестины, на котрыхъ дочка ґр. Грохольского була хрестною матерію. Въ часѣ вечерѣ информувавъ ся ґр. Грохольскій, приѣхавши недавно зъ Россіи, про рускй справы, и заявивъ, що буде и на дальше старатись о добро своихъ громадянъ.

— **Професоромъ фільольоґіѣ и исторіѣ славяньскои** при вѣденьскôмъ университетѣ именованый дръ Иосифъ Ѣречекъ звычайный професоръ ческого университету въ Празѣ. Дръ Ѣречекъ перебувавъ довшій часъ въ Болгаріи, написавъ исторію болгарского народу и бувъ тамъ свого часу міністромъ просвѣты.

— **Вчерашна буря** наробила у Львовѣ особливо по передмѣстяхъ досыть значнои шкоды Вѣтеръ поперевертавъ парканы, мѣсцями позрывавъ дахи та повытовкавъ шибы а на торговицяхъ поперевертавъ буды, при чôмъ декого покалѣчило. Зъ костела Єзуитôвъ обôрвала ся значна часть лукового даху и зъ великимъ гукомъ упала на тротоаръ. На щастє переходячй туды въ ту пору люде добачили завчасу небезпечнôсть и повтѣкали.

— **Великій огонь.** Въ Кадікей, на азійскôмъ березѣ напротивъ Константинополя выбухнувъ сими днями великій огонь. котрый знищивъ 240 домôвъ и 60 склепôвъ. Больше якъ тысячу людей остало ся безъ стрѣхи.

— **Рись.** Въ пацикôвскихъ лѣсахъ застрѣлено — якъ доносять до Gaz. Narod. — рися (самця) належачого безперечно до найкрасшихъ оказôвъ, бо довжина его выносила метеръ а высота 64 центіметрôвъ. Єсть то — кажуть — оденъ зъ чотирохъ рисѣвъ, котрй сеи зимы розодерли въ пацикôвскихъ и лисецкихъ лѣсахъ кôлькадесять штукъ серенъ.

— **Убійства дѣтей.** Розалія Совиньска, 20-лѣтна слуга львôвска, кинула вчера въ кльоаку свою дитину, котру що лишь привела на свѣтъ. Дитину вже неживу вынялн зъ кльоаки, а матѣрь увязнено. — Дня 27 лютого с. р. найшли люде на кладовищи въ Кимири въ Перемышлянщинѣ неживу дитину, незнанои матери.

— **Кôнь-убійникъ.** Дня 23 лютого кôнь селянина Василя Либиштана зъ Яблоницѣ въ пов. косôвскôмъ ударивъ такъ сильно сына его 16-лѣтного Гриця въ голову, що на смерть его убивъ.

— **Зъ Бережанъ пишуть намъ:** Дня 6 с. м. около 6 годины вечеромъ лучила ся въ бережаньской бурсѣ польской дуже ориґінальна пригода. По науцѣ школьнôй бавили ся ученики, переважно зъ першои и третои клясы ґімназіяльнои на своѣй кругольни. Ученикъ 3 клясы Яковъ К., 15-лѣтный хлопецъ кинувъ якъ разъ кулю въ ту хвилю, коли въ боку кругольнѣ надбѣгъ ученикъ зъ першои клясы, Вікторъ Барґеръ, сынъ коваля зъ Пôдгаєць. Куля ударила Барґера въ околицю жолудка. Вôнъ схопивъ ся за груди, побѣгъ ще въ пять крокôвъ и впавъ на землю неживый. Хочь лѣкарѣвъ прикликано сей часъ, то вже не помогли нѣчо; сказали лише, що вôдъ удару кулѣ пукла въ хлопци якась жила и вôдъ того вôнъ згинувъ.

Штука, наука и література.

— **Концертъ въ честь Шевченка.** Такого здвигу народу, якъ на вчерашнôмъ львôвскôмъ концертѣ въ 32-роковины смерти Т. Шевченка, мы вже давно не видѣли. Въ сали „Народного Дому" такъ було глотно и душно, що люде прѣли, мовъ у Петрôвку И то не лишь львôвскй Русины прийшли святкувати память Тараса, але и зъ провінціѣ бачили мы незвычайно богато приѣхавшихъ осôбъ. Правда, що й концертъ самъ про себе дуже зацѣкавлювавъ людей своєю богатою проґрамою, а ще на нѣмъ спѣвавъ такій перворядный спѣвакъ, якъ нашъ землякъ п. Мишуґа и панна Сальомеа Крушельницка, широко звѣстна въ рускихъ кругахъ зъ прекрасного голосу и доброи рутины въ спѣвѣ. Вступну рѣчь державъ дръ Кость Левицкій; зазначивъ коротко вагу Шевченкового свята. Хоры Львôвского Бояна т. є. „Веснянки" Лисенка, „На щедрый вечеръ" Колессы, „Днѣпро реве" Сѣчиньского и „Наша жизнь" Вахнянина выпали зовсѣмъ поправно, хочь спѣвакамъ не дуже добре було спѣвати въ такôй задусѣ. Прекрасно выглядавъ хоръ, въ котрôмъ всѣ спѣваючй женщины були одягненй въ народнй строѣ. П. Мишуґа спѣвавъ Лисенкове сольо: „Менѣ однаково", Вахнянинове сольо: Помарнѣла наша доля", вôдтакъ дуетъ зъ п ною Крушельницкою „Ангелъ ночи" Артимовского Гулака Чей не потребуємо казати, якъ его спѣвъ выпавъ. Спѣвавъ прекраснє, а публика въ нагороду єму плескала що не-мѣра; „Боянъ" же вôдъ себе подарувавъ єму лавровый вѣнецъ. На загальну просьбу слухачѣвъ вôдспѣвавъ вôнъ що „Цвѣтка дрôбная". П. Крушельницка спѣвала „На що менѣ чорнй бровы" Лисенка, и народну пѣсню „Стоить гора высокая". Тй два соля єѣ и вôдтакъ дуетъ зъ п. Мишуґою, зробили дуже гарне враженє. Декламацію „Думы мои", выголосила зô зрозумѣнємъ панна О. Бережницка. На вôдходнôмъ всѣ зôбранй вôдспѣвали „Ще не вмерла Украина". На концертъ прийшло богато привѣтныхъ телеґрамъ зъ рôжныхъ сторôнъ, а по концертѣ вôдбувъ ся комерсъ въ сали готелю Жоржа, на котрôмъ велика громада Русинôвъ бавилась до пôзна, якъ бы одна родина.

— **До „Кобзаря" Т. Шевченка** выдавъ А Бôгдай въ Катеринодарѣ (за дозволомъ цензуры въ Тифлисѣ) чотири композиціѣ: 1) „Тополя" — цѣна 40 копѣйокъ; 2) Думка „Тече вода въ синє море" — цѣна 35 коп; 3) „На городѣ коло броду" — цѣна 40 коп.; 5) „Ой сяду я пôдъ хатою" — цѣна 35 коп. — Композиціѣ тй достати можна въ друкарни товариства им. Шевченка у Львовѣ.

— **Творôвъ Василя Чайченка,** выданыхъ коштомъ товариства имени Шевченка а пôдъ редакцією редактора „Зорѣ" Василя Лукича вышовъ томъ третій и мѣстить въ собѣ гарну повѣсть „На роспутті". Книжка обôймає 208 сторôнъ друку 8-ки и коштує 80 кр. Набути єѣ можна въ канцеляріи друкарнѣ товариства имени Шевченка.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 8 с. м. до 12 год. въ полудне дня 9 марта: середна теплота була + 0·0° Ц., найвысша + 4·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 5·0° Ц. нинѣ рано Баром. иде въ гору (760). Вѣтеръ буде пôвнôчный, мѣрный, теплота обнизить ся до — 6° Ц., небо буде переважно захмарене; малый снѣгъ.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 8 с. м.; пшениця 7·75 до 8.25; жито 6·— до 6·50; ячмѣнь 5·25 до 5·75; овесъ 5·50 до 6·—; рѣпакъ 11·25 до 11·65; горохъ 7·— до 9·50; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 11·— до 11·50; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·50 до 5·50; гречка 6.80 до 7·50; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 70·— до 85·—; шведска 64·— до 77·—; кминокъ 18·— до 19·—; анижъ 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·— до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Терррітетъ 9 марта. Въ справѣ выѣзду Єго Вел. Цѣсаря до Вѣдня, не порѣшено ще нѣчого.

Вѣдень 9 марта. Въ Палатѣ послôвъ промавлявъ пос. Попперъ за будовою зелѣзницѣ зъ Черновецъ до Залѣщикъ, для получения зъ подôльскими зелѣзницями.

Бѣлградъ 9 марта Арештовано 6 радикалôвъ, пôдозрѣныхъ о убійство Аксентієвича, котрыхъ мавъ Катичь до того намовити.

Мадридъ 9 марта. Звѣстный доси результатъ выборôвъ, такій: 280 кандидатôвъ правительственныхъ, 73 консерватистôвъ, 26 республиканôвъ и 27 зъ иншихъ партій.

Гальшцѣ позволено пôти ще кусень дороги, потôмъ попращала гостей поважнымъ поклономъ.

Павлусеви стиснуло ся серце, чувъ, що ще має ѣй щось сказати, отже побѣгъ за нею, а якъ дôгнавъ, шепнувъ ѣй въ ухо:

— Слухай, а я *таки* вмѣю свистати....

Коли мати и сынъ увôйшли до лѣса, нôчь саме западала. Довкола було темно, хочь въ око стрѣль, однакъ вôнъ не лякавъ ся анѣ трохи. Хочь бы теперь и вовкъ выйшовъ зъ гущавины, то давъ бы єму!...

Мати не говорила анѣ слова; долоня, котрою обôймала его руку, була горяча а вôддыхъ голосный, мовъ зôтхненє, выходивъ зъ єѣ грудей.

А коли обоє вôйшли на луку, зôйшовъ мѣсяць на виднокругъ — блѣдый и великій, якъ срѣбный кружокъ. Голуба занавѣса закрывала далечь. Запахъ тиміянку и ялôвцю розходивъ ся въ воздусѣ. Тутъ и тамъ пташина зацвѣрѣнькала передъ сномъ въ корчику на земли.

Мати усѣла на березѣ придорожного рова и дивилась на сумну оселю, зъ котрою звязала єѣ вѣчна журба. Темнй очереты будынкôвъ зазначились на темному небѣ. Зъ кухнѣ блымало непевне свѣтло.

И наразъ простягла руки и середъ тихои ночи роздавъ ся окликъ зъ глубины єѣ серця:

— Ахъ, якажь я щаслива!

Павлусь майже наляканый, притуливъ ся до неѣ, бо ще нѣколи не чувъ такихъ словъ зъ єѣ устъ. Такъ привыкъ до єѣ слѣзъ и смутку, що та незвычайна радôсть его трохи непокоила.

А притôмъ прийшло єму на думку: Що то скаже батько, коли дôзнає ся, що они були въ дворѣ? Чи не буде сварити матери, чи не буде для неѣ ще гôршимъ, якъ звычайно? Тихій бунтъ наставъ у нѣмъ, вôнъ затиснувъ зубы, потôмъ пестливо погласкавъ руки матери, поцѣлувавъ ихъ и вышептавъ:

— Вôнъ не зробить тобѣ нѣчого, не може тобѣ зробити.

— Хто? — спытала она, збудившись зъ задумы и задрожала.

— Батько — вôдповѣвъ зтиха и непевно.

Она зôтхнула глубоко, але не вôдповѣла нѣчого и вже мовчки, зажуренй пôшли до дому.

Стара жѣнка станула на ихъ дорозѣ и затроила хвилину щастя, а то була одинока ясна хвиля въ житю панѣ Єлисаветы.

. . . .

На другій день була прикра сцена межи нею а мужемъ. Сваривъ єѣ и дорѣкавъ, що не має почутя нѣ чести нѣ обовязку; що своею жебраниною до ихъ убожества додала ще ганьбу.

Але грошѣ таки взявъ....

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Крехевецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Австрійско-угорска

Инсераты

(„оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лыш „Бюро Дневникôвъ“ **Людвика Пльона**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.